

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél évre..... 2 frt 50 kr.
Negyedévre..... 1 frt 25 kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Bérmentetlen leveleket el nem fogadunk.

Hirdetések és nyilttéri közlemények jutányos árszámítás mellett e lap kiadó-hivatala által vétetnek föl.

UJPEST.

Társadalmi hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG

és
KIADÓHIVATAL,

hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendők

UJPEST,
Sándor-utca 3. szám.

Kéziratok vissza nem adatnak.

A munkásosztály és zsarnokai.

Keblünk szorul és szívünk vérzik azon nyomoruság láttára, melyben, e szerencsétlen magyarok birtoklotta, de most már mások, idegenek, bevándoroltak uralta, szegény hazában, a munkásosztály él.

Könyekre kell minden igaz honfiunk fakadnia, ha azon kétségbeejtő pauperizmusról meggyőződnie kénytelen, melyben ama magyar társadalom tengődik, melynek ősei mint szittya hadak, Árpád ősapánkkal, harcziás, vértől pirosult karddal e hazát Zalán, Mén-Maróth, Geló és Szvatopluktól azért hódították meg, hogy utódai és örökösei a benne mint Kánaánban évszázadokon át a mézet melyben usztak és a tejet melyben fürödtek, rövid pár békés évtized alatt, más élelmesebb (!) — kard helyett váltót forgató, földművelés helyett uzsorát művelő — fajoknak, minden kardcsapás nélkül engedjék át.

Szégyenpir kell, hogy minden magyarnak arcát elborítsa, ha azon szégyenletes meghunyászkodást, azon szolgálalkú meglapulást és azon alázasos leborulást szemléli, melyet azon, még röviddel ezelőtt pusztán csak a magyar nagylelkűsügből túrt volt és a szívélyesség s lovagiasság nemes tulajdonain és erényein megélt, de a magyar jóhiszeműség és könnyelműség által már hatalmas földesurak és birtokosokká vált új uraságokkal szemben a magyar nép tanusít.

A föld alá kellene buvnunk, nehogy tovább is kárhóztatva legyünk látni, hogy a vitéz Dobók, a párduczos Zrinyiek, a hő Hunyadyak, a harcziás büszke Rákóczyak sarjai, a könnyelműség okozta sorvadozó emlőin, öntudatosan olyan gyalázatos fattyakat nevelnek, kik megnöve s megerősödve az emlőt szoptott anyjuknak, a magyar hazának veszélyes ellenségeivé, és nevelést adott atyjuknak, a magyar nemzetnek, gonosz zsarnokaivá válnak.

Hamuval fedett fővel gyászolni kellene az idők, emberek és viszonyok illetén átalakulását és megváltozását, hogy egy hatalmas, az egész világtól bámult és rettegett, a legbüszkébbnek ismert nemzet, ellentállva az évszázadokon keresztül tüzzel-vassal országában romboló ellenségek ostromainak, saját hazájában nyomorult rabszolgája és sanyargatott páriája lett a hatalmat dobszóval és birói végzéssel kezéből kivett cosmopolitikus kapitalizmusnak.

Tekints körül, nézzed magad, hogy mivé lettél óh magyar! Borulj le s imádkozz a magyarok kegyelmes és irgalmas istenéhez, hogy e magad nagylelkűsége okozta csapást elviselni erőt és kitartást adjon és hogy lerombolt dicsőségédnek porladt romjait ismét ésszerű munkálkodással, a multon való okulásal, felépithessed.

Valóban megfoghatlan és igen nehezen érthető, hogy egy a modern kulturával és művelődéssel egyenlő lépést tartó nemzet, anyagilag és erkölcsileg hogy és miképpen pusztulhatott annyira el, mint a mi magyar népünk; nemcsak hogy kifosztatott mindenétől és kivetkőztetett mindenéből, de még büszke önérzete is, mint magyar, fogytának indul és mintha a józan megfontolt gondolkozása is elhagná, olyan szomorú s sajnálatos tüneteket kell napról-napra inkább inkább észlelnünk.

Nem elég, hogy előmozdító szolgája már a magyar a hazájában élő idegen, hazafiatlan korcsselemek anyagi érdekeinek, — nem elég, hogy jött-ment, a magyarság rovására rejtélyes problematikus uton-módon vagyonszert tett, hazátlan, ide szakadt, a magyartól idegenkedő cosmopolitáknak aranyat őrlő malmaira a vizet maga hajtja. — nem elég, hogy minden a munkában kifejtett erejét, a magyar vagyonszerzésével és magához ragadásával, a nagy gyári ipart szakértelem s szakismeret nélkül űző, lelkiismeretlenül önző, a pénzt bálványuknak tartó kontároknak és sáfároknak telhetetlen aranyzsákjuk zsákmányozza ki, — de ezek által nemcsak ama silány keresetet is, melyet ezen szűkkeblű és nyomorult lelke élősdiéktől mostoha sorsukban vértük, egészségük, sőt életük feláldozása árán élveznek, szabadon és akadálytalanul rablással és zsarolással megeseonkittatni engedik, de még becsületük is — ezen egyedül még megmaradt kincse a magyarnak — nem ritka eset, hogy galádul tetteleg is megtámadatik és ocsmányul erkölcsileg lábba tapostatik.

Vegyük csak a példát onnan, a hol az hozzánk legközelebről esik. — Nézzük csak meg helybeli, a közeli Schoenichen, Hartmann és prágai részvény társaság-féle hajógyárakban dolgozó családok munkásaink százait.

A kora reggeltől a késő estig egy-egy órai reggeli és ebéldiő megszakításával, ezen gyáraknak füst, vas, ólom, réz, fa, festék és egyéb anyag szagtól inficiált levegőjét kell szegény munkásainknak vértizzasztó, fáradtságos, nehéz, idegeket megfeszítő munka mellett beszívniok és bárha heti keresetük átlag véve, daczára a teljesített, már nem emberi erőhöz szabott munkának, alig, vagy csak nagy ritkán haladja túl a 10—12 frtot, azért családjukkal élniök kell, de ebből házbérre, állami, községi és egyházi adóra, nemkülömben iskola díjra s könyvekre és ruházatra kell, hogy még jusson is. — De hát tudjuk, ismerjük és látjuk, hogy minő élet is ez.

No de ez még csak hagyján volna.

A nyári hő hűsítőt, a zord kemény tél melegítőt, a megviselt és megerőltetett test táplálékot követelvé, munkásaink keresetük

legkevésbé egyharmadát legott a gyárban, az ugynevezett gyári-kantinban elkölteni kénytelenek. Itt pedig a kantinos összejártszva és érdekközösségben állva a gyártulajdonossal, a munkásoknak méreg drága pénzért a lehető legrosszabb étkeket és italokat szolgáltatja ki, — és jaj annak a szegény munkásnak, ki e fölött panaszkodni merészel, mert akkor, ha ezt a kantinos heti forgalmának 10 százalékát bezsebelő, piszkos kereseten nagyságos urrá lett zsidó, német vagy cseh gyártulajdonosnak portása vagy más fogdmege meghallja, ugy bizonyára az illető, a mi nem ritkaság, felpofoztatik, de ha ez nemis történik, minden felmondás nélkül a gyáros által nem is elbocsátatik, hanem durva, nyers erőszakkal kidobotva lesz.

A mult hetekben volt csak ilyen hasonló, két szoros egymásutánban követett eset, hogy tetőtől talpig derék magyar munkások, munkástársuk százainak láttára, Schoenichen gyáros által sajátkezüleg, portásának aszisztálása mellett, rúttal felpofoztattak és a gyárból baromi brutalitással kidobattak. Tehát nem elég, hogy ezen jóllehet tán már hazájukban megélni nem tudott, Magyarországra került, itt hogy, hogy nem, gyáripar üzéshez kezdett egyének munkásaink verejtékén magukat már megszedték, sőt meg is gazdagodtak, — de vagyonukat szerzett munkásainak a gyárban munkaközben elköltött filléreiből hasznót igyekeznek huzni és lelkiismeretük nem furdalja, hogy a már ugyis földönfutókká váltak zsirján és vérén táplálkoznak.

Ez oly gyalázatos, piszkos és undorító gazság, hogy annak megrovására szavakat a magyar szótárban nemis találhatnánk.

Megrabolni, kizsarolni szűkölködésben élő embereket, uzsorát űzni, százakkal bíró gyárosoknak saját szegény munkásaival, — óh! mennyire jutottunk, — azt csak itt lehet hallani és látni, itt e szerencsétlen magyarok lakta, zsidók és idegenek uzsora uralta hazában, itt, hol a magyar az igavonó, a zsidó meg a német és cseh az ur és parancsnok.

De hát ha eltekintünk is azon kellőleg nem is ostorozható gyalázatos üzérkedéstől, mellyel munkásaink keservesen keresett fillérei eleszkamotiroztatnak, — ha figyelmen kívül hagyjuk is azon még civilizálatlan vad hordákhöz sem méltó, durva és komisz bánásmódot, melyben részesítettnek, — akkor is azt a kérdést kell felvetnünk, valjon összhangban s arányban áll-e azon általuk teljesített munka után ama parányi és csekély keresetük, a melyből helyes mathematikai számítás szerint családát tisztességben fenntartani és emberi s polgári kötelességeket teljesíteni lehetetlen.

Mi határozottan állitjuk, hogy az arány a legtávolabbról sincs meg.

Noha a munkát és a felelősséget a munkáért megfizetni lehetne ugyan, de azon veszélyt és bizonytalanságot, melyben a gyári munkások élete örökké forog, a család részére megfizetni soha nem lehet. Pedig annak élete minden perczen veszélyeztetve van; egy kis vigyázatlanság, egy kis megbocsájtatható könnyelműség, egy kis munkások közti sürgés forgásból eredő tolokodás és a mellette, előtte, mögötte, körülötte és fölötté elhelyezett gézgépek olyan áldozatot követelnek benne, melyből a szűkölködő családnak legfeljebb a holttest eltemetésére, vagy egy csonka, nyomorék koldus ápolására és eltartásra jut ki — de egyéb más nem. Azt tartottuk mi is mindig a magyar példabeszéddel, hogy „a munka nemesíti az embert és megtermi gyümölcseit”; de azok után, amit mi munkás köreinkben fájdalommal és sajnálattal tapasztalunk, azon következtetésre kell hogy jussunk, miszerint ez a létezhető legnagyobb és legmaróbb szatira, melyet az emberi bölcsélet csak kigondolhatott.

Hiszen a mi munkásainknál láthatjuk, hogy kínos s terhes munkájuk mellett mint és hogy nemesednek; ha az elfajulás, az elkorcsosulás, az elzűllés és a nyomor okozta hajlam minden rosza nemesedésnek nevezhető, akkor szavunk többé nincsen, nem lehet; avagy a nyomoruság melyben élnek, a bizonytalanság melyben családjuk örökké sanyalódik, a rongy mely rajtuk és gyermekeiken éktelenkedik, a gyalázatos inzultálás és tettleges bántalmazás melynek kitéve vannak, ezek legyenek azon érett és édes gyümölcsök, melyek munkájuk, izmaik megerősítésével, verejtékükkel öntözgető fáján teremnek?

Mi eme közmondásnak, alkalmazva sajtóságos társadalmi viszonyainkhoz, egész más értelmet tulajdonítunk. Igenis a munka nemesíti, a munkásokat százaival munkáltató, henyélő, spekuláló, pénzes zsidó embert, ők nemcsak megszerzik részére a minden pénzes zsidónak álmát képező kutya-bőrt, de dús gyümölcsöket is természetnek neki.

Igy változnak a mi kóros beteg, cor-

rumpált társadalmi állapotainknál fogva a példabeszédek is, mint megváltoztak az idők és azzal a magyarok.

Törvényeink pedig, szegény munkásosztály és nemzetem azt rendelik és parancsolják, hogy a végzeteljes reád mért csapást viseljed csak tovább, kinlódjál, szenvedjél, tőrjél, dolgozzál, hisz az a gyarló, nyomorult élet nem tart örökké e zsidó világban, a könyörületes és irgalmas ég majd csak megszabadít zsarnokaidtól.

De ha azt akarjátok, hogy gyermekeitek, gyengéden szeretett sarjaitok a rabigát töletek ne örököljék, — hisz mást ugysem hagyhattok rájuk, mint legfeljebb becsületes neveteket — akkor csak azon bölcs mondatot ajánljuk figyelmetekbe:

„Segítetek magatokon, megsegít az isten“.

Szterényi Bertalan.

Az új vágóhid.

Mint mult számunkban már röviden jeleztük az új vágóhid felépült és már legközelebb rendeltetése céljának át fog adatni.

Hogy a vágóhid felépült, az igen szép és jó dolog, de úgy jártunk ám vele mint az egyszerű földműves, ki midőn hosszú szárazság után esőért imádkozott és annyi esett, hogy a vetemény mind elpusztult, felkiáltott: „adtál uram esőt, de nincs köszönet benne“.

Sok évi tanácskozás és vitatkozás után nekünk is építettett bölcs kupaktanácsunk közvágóhidat. Mint a szent irás mondja, isten az embereket saját képmása után teremtette; úgy látszik isteni művet akart ez egyszer a mi tanácsunk is alkotni, midőn elhatározta a már régen tervbe vett és igazán szükségét pótló vágóhidnak felépítését, és hozzá kezdve, hogy alkotását benne megismerje, saját rút pofázmánya, azaz képmása után fel is építette.

Méltó hozzá igazán ez az építkezés. Az épület a tanácsot, a tanács az épületet nem tagadhatja meg soha, mert úgy hasonlítanak egymáshoz valamint hasonlít a tojás a tojásához, és a mi még különösen jellemző, az egyik olyan haszontalan és hasznavehetetlen, mint a másik, szóval szakasztott mása egyike a másikának, akárcsak a számi ikrek.

Bűnösebben közpénzek és közvagyon sohasem kezeltettek, mint a mi községi vagyonunk kezeltetik. — Gyalázatosabb gazdálkodást emberi emlékezet nem jegyzett még fel, mint a

Oh, hát minek is volt nekem rendeltetés az égből születni!

A világ, mellyel meghasonlottam és az emberek nagy része, mely veszélyes ellenségének tekint, örömmünnepet ülne, hosszánat rivalgana, ha már egy csendes, mély, keskeny hanttal fedett sírban a némák örök álmát aludnám és fejem felett egy kis szegényes mázolt fakereszteskén azon homályos feketeszürkés aprócska betűkkel irt szavakat olvashatnák az emberek, hogy: volt, de már nincs.

Oh, tudom, hogy a babonás halotti visszaterhetésemet is megakadályozandó, volnának zsidók elegenden, kik mázsás sulyu kövekkel, de tán öntött vaslappal is rakatnák ki a sír felületét, nehogy a nehéz hantot koporsómmal, melyben porladok, valahogy felemelhessem.

De hát bocsánat ti aggódó, szomorkodó és bánkódó szülők! — bocsánat, ti bizalmas barátok! bocsánat ti életem ellen törő, lételem, jelenemet és jövőmet aláásó és veszélyeztető ellenségek! — bocsánat te gyűlölt világ és te rút ocsmány emberiség! Bocsánat, hogy saját hibámon kívül élek és bocsásatok meg, habár a világ és az élet nekem nemis vajmi kedves, sőt mondhatom terhes is, — de hogy azért oly könnyedén mégsem hagyhatom itt ezen virág és tövis borította árnyékvilágot, ezen gondterhelte, örömtelen, kopár életet.

A kecsgetető reménynek egy gyenge czer-naszála fűz és köt még az élethez és világhoz; — egy lény, egy kedves ártatlan és nemes, sen-

minő gazdálkodás a mi községünkben foly. Szemszedet ebb elemek még sehohsem vergődtek a világ fennállása óta oly vezérszerepre, mint a minő szerepet megbélyegzett, hírhedt gonosztevők minálunk itt játszanak. Arczátlanabban és vakmerőbben a Bakonyban tanyázó örökké szegénylegények sem fosztogattak, raboltak és gyilkoltak, mint a hogy a mi előjárásunk a polgárságot kifosztja, a községet megrabolja és a közerkölcsöt bűnös kezekkel legyilkolja.

Vágóhidat oda és úgy építeni, mint ahova es hogyan a mienk épült, ember nem látott nem hallott és sem látni sem hallani soha nem fog. Drága pénzünk mellett, melyet ezen építkezésbe betemettünk, a világnak neveltség és gunyártágyává tettük magunkat.

Hát ki hallotta, hogy egy község érdekeit lelkiismeretesen szíven hordozó előjáróság és építkezési bizottság, megvételre kiszemeljen egy körülbelül 200 négyesög nagyságu, mély szomtgödört és arra építessen egy a közohaj és közerdekek követelte épületet — egy vágóhidat. Hát ki hallotta, hogy egy 15 ezer lelket felül-muló népek bizalmából választott és független polgárokból álló községi képviselő testület, a község súlyos megterhelésével emelendő drága épületnek hol és miként leendő építtetéséről tájékoztatni ne hagyja magát, és látva a csúfos bűnös játékot, melyet az előjáróság vele üz, szemet hunyjon és hallgatag néma hozzájárulással szentesítsen olyan határozatokat, melyek egyenesen a polgárság és község megkárosítását célzó zák.

Hát benőtt volna ezen embereknek a fejük lágya?! Vagy a képviselő testület is már egy huron pendülne és egy gyékényen árulna az előjárósággal?!

Avagy tán a képviselő testületnek tisztességes független keresztény elemei nem érdeklődnek már a községi ügyek mikénti vezetése iránt és a hozott bárminő határozatok felül, a mennyiben részt bennük nem vettek, tudomással nem is bírnak?!

Bármint legyen is, mi a képviselő testület éppen úgy mint az előjáróságot felelősségre vonjuk a közvágóhid építése körül tapasztalható szembeszökő gazságok elkövetése miatt. Mert vagy tudta és hozzájárult, hogy hol és mint hozta az előjáróság és az építkezési bizottság javaslatba az építést és ekkor természetesen felelni is tartozik ebbeli hozzájárulásaért, — vagy ha nem tudta és csak távollétével némán járult hozzá, akkor mint lelkiismeretlenül és könnyelműen tisztét teljesítő bizalmi testület a polgárok és a község előtt az erkölcsi felelősséget viselni tartozik, — mert ismerve jól azon bűnbándát, melyből az előjáróság áll, nem szabadott volna könnyelműen ezen több ezer forintot igénybe vevő építkezést reá bízni.

kinek nem vétett, senkit nem bántott lény — egy tündéri pompában e földet ékesítő angyal követeli életemet és ő nem engedi, hogy egy öldöklő gyilkos ólom gondterhelte szerencsétlen agyamat ezer darabokra szétforgácsolja, — ő nem engedi, hogy árva, nyomorult lelkemet, melyhez az emberiség szánalma és átka egyaránt fűződik, a poklok irgalmatlan ördögeinek kiszógáltassam.

Ime, itt a sajátkezüleg kötött csokra, itt fekszik egész gyönyörűségében, szemet kápráztató szépségében előttem; itt árasztja kellemes illatát boldogságként reám; itt fekszik ezen lángoló szerelmének záloga, melyet vasárnap kopott kabátom gomblyukába tűzött. Az ő szerelme az a varázserej, mely engem még ezen mindenképen megunt világhoz, megutált emberiséghez és kínos terhes élethez köt, — az ő szerelme még az az egyedüli kapocs, mely az életem gyenge és lágy anyagu keretéhez erősen kapcsol, — az ő szerelme az a sugár, mely életet s boldogító melegével áthat és nem enged kihűlni.

Mintha e szép és kedves csokorba kötött, különféle színű virágok beszélnének és egyenkint következőképen szólának hozzám: „A legszebb erény a szerénység és a legszerényebb ember, mint te is, reményt, vérmes s kecsgetető reményt fűzhet az élethez; hisz még fiatal vagy, gyenge csemete, mely erős, terebélyes fává nőhet ki magad“.

„A remény: az vigasz, mely elől minden

AZ „UJPESTI“ TÁRCZÁJA.

Monológ egy kis virágcsokor előtt.

Szerencsétlen csillag alatt születtem.

Pénteki nap volt az, mely e nyomorult gyarló világnak porladozó testemet kizárásra, sanyargatásra, szenvedésre adta. Sírvá jöttem a világra és mintha már szemeim kinyíltával fájaltam volna a bölcs végzetnek azon rendelkezését, hogy nekem születnem kellett, — annyira elérzékenyedtem, midőn az életet magamban éreztem és a világot megpillantám, hogy keservesen sírnom kellett, — sírnom szívzaggatóan, — habár öntudatlan is.

De hát minek is volt végzetem és rendeltetésem születni? — Minek is volt nekem e gonosz világgal és e nyomorult emberiséggel megismerkedni!

Szülők, testvérek és rokonoknak nem kellene bánkódniok, aggódniok siralmas helyzetem, állapotom és kétes, bizonytalan jövőm felett; barátainak nem kellene busulniok és félniök, hogy a legszebb virágzó férfikorom hajnalát csakhamar eröm lankadása folytán az enyészet és elpusztulás alkonya fogja követni; és ellenségeimnek nem kellene emberi szörnyeteget látni, melyet bennem szemlélni vélnek, — ha nem láttam volna soha napvilágot.

De térjünk csak át magára az építkezésre és a telekre melyen a vágóhid épült.

Mint fentebb már megemlítettük a vágóhid egy körülbelül 200 négyszögölnyi személgödörön — mondjuk telken — épült. Ezen gödör a mennyiben az a váczi ut nivójához mérten 2—3 méter mélységű, szükségképen, miután a telek még fel nem töltetett, illetve az országúttal egyenlő magasságba nem hozatott, az épületek helyenkint két és három méter magasságu ivoszlopokra emeltettek, melyek voltaképen a mennyiben a telek feltöltendő leendő, fundamentumként szolgálnak. Első pillanatra azt volna az ember hajlandó hinni, tudva hogy vágóhidnak készült az épület, hogy előljáróságunk humanizmusát a levágandó állatokkal szemben is (!) tanúsítja és emeletben épített az ő vesztükre szolgáló helyet, hogy a humanizmus sugallta kegyeletet irányukban legalább azzal leróhassa, miszerint a mészáros bárdja követet életből a lelek a magasabb emeletből előbb szállhasson fel a menyek urához, mint az a földszinti épületből felszállhat; de hát ekkor észhez térve, kiki magától azt kérdezi, hát ezen áldozatra kiszemelt állatok hogy mennek majd fel az emeletre vezető mély készített lépcsőkön? hisz az oly lehetetlen, mint nem igaz az, hogy ezt az elhettelen előljáróságot humanisztikus szempontok bárkivel szemben is vezérelhetik, hanem valószínűleg azért épült így, mert a zsidó rebach és érdek sacherolta személgödör ezen emeletes, drága építkezést megkövetelte.

Az igazság és közérdek megköveteli, hogy részrehajlatlanok és pártatlanok legyünk és nem szatirikusok. Valljuk mi hát be, hogy ezen szerencsétlen, isten átkaként vesztünkre és pusztulásunkra irányuló községi bűnös gazdálkodásnak voltaképen nagyban és egészben magunk vagyunk okai. Tegyük kezünket a szívünkre és valljuk egészen őszintén be, hogy a felettünk megkondult erkölcsi és anyagi balálharangot magunk öntöttük azon modellum után, melyet az általunk elbatalmaskodni engedett zsidóságnak nemzetöl és világhódító szelleme részünkre készített. Mert ha azon vétkes közönyt a mi közönségünk a közügyek mikénti vezetése iránt a multban nem tanúsította volna, melyet tényleg tanúsított, — ha azon botrányos könyelműséget polgárságunk nem követte volna el, hogy előljáróinak és képviselőinek nagyobbrészt a leggyalázatosabb bűnöket már elkövetett módos zsidókat és azoknak kegyelméből élő gyászmagyarokat választja, — akkor községházunk nem vált volna minden bűnnek és visszaélésnek tanjárává és nem esett volna sem a község sem a polgárság holmi jegyzői, bírói és előljárói titulus viselő haramia bandának kizsákmányoló és fosztogató éles karmai közé.

Nem kell több bizonyíték az iránt, hogy

bút, bánatot, keservet, bajt; balzsam, mely bebeszti minden sebet; ír, mely minden fájdalmat enyhít; — lám, remélj és küzdélmed az élettel, bármily nehéz és elköseredett legyen is az, — sikerülni fog és diadallal mint győztes kivonulsz belőle; remélj és sajjó, vérző, fájó sebeidet az idő begyógyítja.

„Lelki világodban, ha az ártatlanság: a becsület és a tisztesség tiszta és fényes tükrö fénylik, — nábob vagy, ki a legnagyobb kincs esel, a jellemmel hódít; légy olyan mint voltál mindig és ezen kincsoddal meghódítod a világot“.

Allhatatosság jellemzi az embert; szilárd akarat, erős elhatározás, tántoríthatlan meggyőződés vezéreljen tetteidben és rést üt, bárha lassan is, az életet; állhatatos légy és ellenségeidet is tiszteletre kényszerítetd“.

„Szerelem az élet, szerelem a boldogság, szerelem az elégedettség; a szerelem szülő anyja az emberiségnek és mindennek, mi e világon él, az ad életet, ez okozza a halált; a szerelem, e boldogító érzés töltse be szívedet és a harcza az élet és emberek ellen edzett testtel, vig lélekkel, villanyozott kedéllyel vonulhatsz, melyből diadallal térhatsz vissza, de elbukni soh'se fogsz“.

... Oh, te szép csokor, ti gyönyörű kedves virágok! Urnötök válogatott benneteket így szépen össze és ő tanított meg, hogy egyrészt vigasztaljátok e megtört lelket, másrészt edzitek e vérző, sebzett szívet? — Ugy-e urnötök oldotta meg nyájas nyelveteket és ő csepegtette belétek azon nemes érzést, — ő oktatott azon bölcs

ez az Árpád nemzetének lenyűzött dús zírján hízó telhetetlen gyomru zsidónép és ennek odavetett, elszórt kenyérmorzsáit felszedegető elzsidósodott koromagyarok minő gazságokra képes, ha önkényűleg őket a községekben gazdálkodni hagyják; itt van a vágóhid építése, itt van a teleknek megszerzése, ez oly világosan tanuskodik a szabad rablás és szabad lopás, eme konzeasionált zsidó mesterség mellett, hogy világosabb bizonyíték már nem is létezhet.

Megváraolni egy személgödört azért, mert azzal Leiner zsidó előljárónak, mint eladónak kedvébe járnak és neki hasznót csinálnak és arra a gödörre, hogy az az utczával egyenletes legyen 5000 forint feltöltési költséget csinálni, nem egyenes megrablása a községeknek és szemérmetlen kifosztása az adózó polgárságnak?

Százötven forintért venni meg egy 200 □ öles gödört és 5000 frtot beletemetni, hogy reá építeni lehessen, akkor, midőn 2 frtjával a gróftól ezért az összegért közvetlen a Duna mellett, tehát alkalmasabb helyen, 2500 négyszögölet lehetett volna kapni, — minek nevezzük ezt az eljárást? — lehet e reá más szavunk, minthogy zsványok és rablók azok, kik azt tenni a község megterheltségére merésztették.

Kik fojják ezen lelkiismeretlenül reánk rótt terhet viselni, tán az a volt csirkefogó, milliomas kandidátus 26 frt adót fizető Diamantstein Ludvig, — az a bölényfejű akasztófa 4 frt adót fizető Schwarz Dolfi, az a koha szemű nyavalyás Boskovits, az az uszorás Dr. Hédervári Számi, avagy tán a meggyilkolt Einadten báró altábornagy szellemétől irtódzó milliomas Stern Ignác, — a kutya... szedésből Ferencz József rendet már szerzett Wolfner, a népünk részére koporsókat készítő Löwy Dávid és más rongy és komisz zsidó uraságok? Nem, ezek a terhet viselni nem fogják, hanem te népem, helybeli polgárság, — te upesti közönség, mely szótlanul magadat zsidáid által kifosztatni engeded.

Egy községekben, melyben szakemberek helyett zsidó dakterek vannak az építkezési bizottságban, másként építeni nem lehet, mint épült a mi vágóhidunk. De egy községekben, melyben gazdálkodás helyett ily garázdálkodás üzetik, ott sorra kell fogdosni a gazdálkodókat illetve garázdálkodókat és a helyett, hogy kezükre a jövőben közpénzeket és a községi vagyont bíznák, bűnös kezükre rabbilléseket kell vasalni, és a helyett, hogy községházunknak kényelmes hivatalos helyiségeiből őket tovább a polgárság vesztére törni engednék, a váczi és illavai fegyháznak szalonjaiba kellene őket kísértetni. Oda való az az alávaló gaz zsidó és elzsidósodott publikum, de nem közigazgató szolgálatra és hivatalos név és rang viselésére.

A ki magyar és lelkiismeretes polgára a

tanokra, melyekkel reám oly buzdítólag hatni akartok?

Áldva legyetek, mint áldom és szeretem urnötöket!

Örök kellemes illatos életet kívánok nektek, mint urnötöknek örök szerelmet és változatlan boldogságot esdek az irgalmas és kegyes égtől!

... De hát igaz — te szép csokrom, te néma vagy, siket is, nem értesz, nem is hallasz engemet.

Elfonnyadsz még mielőtt teljesen és egészen gyönyörködhetném benned, — elenyészel, mert neked is, mint minden más szép és nemesnek, enyészet a végzete, — elhervadsz, a nélkül, hogy élte és sokáig boldogíthatatl volna.

Azouban én a természetnek örök igazságos törvényei ellen nem zúgolodom, belenyugszom a mostoha, osztályrészünkre jutott sorsnak azon veszélyes játékába, melyet veled mint velem is csúfosan üz.

De egyre azért mégis kérlek és rimázkodva esdek hozzád: vidd kellemes éltető illattal telt szívedbe reád hulló forró csókjaim és fájdalom csalta könnyeimet, hadd teremjenek a jövőre azokból is a te magvaiddal együtt rózsák és virágok!

Hisz, hogy még sirni és csókolni tudok, az se egyéb, mint türelmem magja, mely pedig, ha rózsát és virágot nem hoz, hiábavaló csalódás volt egy jobb és szebb jövőbe reményleni.

Cornélius.

községeknek, az bizonyára velünk a gazt kiirtani a községekben, fáradságot és a dozát kimélni nem fog, tehát legyen jelszavunk:

Fiat justitia aut pereat mundus.

Utonálló zsidók.

Pénteken délelőtt 10—12-ig Stern Móríc a „Mexikós“-nak még az akasztófára kerülő fia még más három zsidó utonállóval együtt, hosszú konyhakésekkel és doronggal felfegyverkezve szerkesztőnk a délelőtti órákban lesbe vették, hogy az utcára történő kimenetelével őt megtámadják. Gyermekek, asszonyok, férfiak jöttek sereggestül szerkesztőségünkbe, elmondva, hogy és mint készülnek a zsidó utonállók a prédára, mint és miképp nyilatkoztak, hogy mit fognak szerkesztőnkkel csinálni, ha őt karmaik közé kaphatják. Szerkesztőnk ezeknek hallattára elküldött megbízható egyéneket a csendőrséghez, a rendőrséghez, a bíróhoz, de azért nem találkozott senki, ki ezen zsidó utonálló, gyilkolásra is kész bandát elfogatta volna, sőt mint egy tisztességes asszonyság nekünk mondotta, Uhlarik bíró oda nyilatkozott: „hadd üssék a kutya agyon, legalább nyugta lesz az előljáróságnak tőle“. Hát ily lábón áll az életbiztonság ott a hol Uhlarik Károly a bíró és Chapó Géza a rendőrbiztos. Szerkesztőnk ezen ügyben nyomban a törvényes lépéseket megtette az iránt, hogy személybiztonsága ezen utonálló bandától és a bandát jöllehet biztató és fizető bírótól és biztostól — veszélyeztetve a jövőre többé ne legyen. Hát mi ezuttal egyelőre ezen gyalázatos elkövetni szándékolt merényletre adott válaszára a bírónak, csak röviden azt feleljük, hogy vigyázzon a bíró, nehogy ő zsidáival együtt mint a kutya a nép dühe által eltépessenek, mert elég vén gonosztevő ő ahhoz, hogy tudhassa miszerint nem azokat szokták agyonütni, kik a zsványokat üldözöbe veszik, hanem a zsványokat, kikért, ha agyon is üttetnek, soha nem kár. A biztos is, ki barátságát mindedig szerkesztőnkkel szemben szimulálni tudta, vigyázzon, mert utonállókkal való czimboráskodásából illetékes helyen majd kifogjuk sütni, hogy igaz ám az a német költő szava: „wenn ich wissen werde mit wem du gehest, werde ich wissen wer du bist“.

És te keresztény népem, upesti polgárság, magyarok! Hát meddig fogjátok még tűrni, hogy ily gyalázatos, a bűne teljesen elmerült zsidó népség és annak zsoldosai, benneteket ily módon üldözzenek, veletek ilyképen bánjanak. Mert tudjátok meg, hogy azon hegyes szuronyok, melyek szerkesztőnk ellen hegyezvék, azok ellenetek irányozvák, mert titeket képvisel ő, értetek küzd, miattatok harcol, a ti jóvoltotokat kívánja kivívni, tehát a mi ellene van forralva és készülőben, az első sorban benneteket illet, mert azzal az legyen mondva, hogy „a nép semmi, az hallgasson, — de fizessen ha megszakad is benne“.

Ezt jelenti a szerkesztőnk élete ellen törő a hatóságok támogatta zsidó hajsza.

Felhívás előfizetésre!

A megindult és minden vasárnap megjelenő lapunkra, felhívjuk a tisztelt upesti közönséget hogy előfizetéseiket megtenni méltóztassanak.

Lapunk ára:

Egész évre.....	5 frt — kr.
Fél „	2 „ 50 „
Negyed „	1 „ 25 „

